

Vypravěno

Podatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

dne

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Ing. Martin Pecina, MBA

MVCRP00Z880S

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 24. 9. 2013
podpis: 9/ 25. 9. 2013

V Praze dne 19. 9. 2013
Č.j.: MV-90408-5/VS-2013

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0031r

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal

9
Arménie, státní občan Arménie, trvale bytem
(dále jen „žadatel“), zastoupen

advokátem se sídlem (dále jen „právní zástupce“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 25.6.2013, čj. VS-1438/835.3/2-2011, kterým nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

Odůvodnění

I.

Žádost o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), byla podána žadatelem dne 19.12.2012 u Úřadu městské části Praha 14. Správní řízení o žádosti bylo zahájeno dnem 1.2.2013. Jedná se o jeho druhou žádost. Podle předložených dokladů žadatel je státním občanem Arménie. Trvalý pobyt na území České republiky byl žadateli povolen ke dni 5.11.2003. Žadatel je podruhé ženatý, bezdětný. Manželka je státní občankou Arménie. Rodiče žadatele v roce 2008 nabyli udělením státního občanství České republiky.

Žadatel splňuje podmínky podle ustanovení § 7 odst. písm. a), c), d) a e) zákona o státním občanství. Jedná se o podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky, podmínku prokazující znalost českého jazyka podle požadavků stanovených vyhláškou č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního

občanství České republiky, podmínku, že v posledních pěti letech žadatel nebyl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin a podmínku spočívající v plnění povinností vyplývajících z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinností vyplývajících ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

Podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství žadatel nespĺňuje. Žadatel o prominutí jejího splnění nepožádal. Ministerstvo vnitra ve smyslu ustanovení § 11 odst. 2 a 3 zákona o státním občanství její splnění neprominulo.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí, rozhodnutím ze dne 25.6.2013, čj. VS-1438/835.3/2-2011 žádosti nevyhovělo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25.6.2013, čj. VS-1438/835.3/2-2011 podal žadatel prostřednictvím právního zástupce včasný rozklad. Napadené rozhodnutí žadateli bylo doručeno dne 30.6.2013, rozklad byl podán dne 8.7.2013. První doplněk k rozkladu právní zástupce zaslal dne 15.7.2013, druhý doplněk následně dne 19.7.2013. Žadatel prostřednictvím svého právního zástupce označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné s akcentem na jeho rozpor s ustanoveními § 2 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Poukázal na bezprecedentní exces ze zaběhnuté správní praxe v souvislosti se spolehlivě zjištěným stavem věci, tj. jakým způsobem Ministerstvo vnitra s takto zjištěným stavem naložil. Odvolává se na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek pod č.j.: 2 As 31/2005 Sb., a to v souvislosti s vedením řádného správního řízení o žádosti za předpokladu, že podmínky zákona o státním občanství byly žadatelem splněny. Ke správnímu uvážení, jehož se Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí dovolává, odkázal právní zástupce na Nejvyšší správní soud a uvedl v rozkladu jeho závěry: „Správní uvážení je v první řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně (různost rozhodování ve stejných či obdobných věcech může být právě projevem ústavně reprobované libovůle), tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl“. Podle právního zástupce Nejvyšší správní soud svůj výklad k tomuto problému uzavřel konstatováním, že výčet podmínek pro udělení

státního občanství není možné považovat za demonstrativní, nelze je dále rozšiřovat, pouze na základě zákonného zmocnění. V další části prvního doplňku k rozkladu právní zástupce žadatele naznačil jaký by měl být postup Ministerstva vnitra v rámci pravidel vyložených Nejvyšším správním soudem a v rámci zásad správního řízení zakotvených ve správním řádu. Právní zástupce žadatele konstatoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a jeho nezákonnost. Doslovně uvedl: „Správní orgán má jistě možnost nevyhovět žádosti i přes splnění zákonných požadavků, nicméně takové rozhodnutí musí zcela jednoznačně zdůvodnit odkazem na konkrétní skutečnosti, přičemž platí, že „ministerstvo nesmí z textu ustanovení § 7 odst. 1 zákona dovozovat, že k podmínkám zde uvedeným může připojovat podmínky další v textu zákona neuvedené, jak by vyplývalo z absolutizace významu slovesa lze. Takové volné rozšiřování podmínek udělení státního občanství úvahou správního orgánu nad rámec zákona by bylo libovůlí“ (rozsudek NSS č.j. 2 As 31/2005). Je zřejmé, že správní orgán nedostal požadavkům na řádné zdůvodnění svého rozhodnutí.“

První doplněk rozkladu doplnil právní zástupce žadatele druhým doplňkem, ve kterém k tvrzené nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Azs 55/2003 – 51, z něhož citoval: „rozhodnutí správního orgánu musí obstát samo o sobě. Pokud v jeho odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovozuje svoje závěry, pak nutno dospět k tomu, že nejsou splněny podmínky ustanovení § 47 odst. 3 (dnes 68 odst. 3 pozn. Autora) správního řádu a rozhodnutí je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů...Neobsahuje-li stěžovatelovo napadené rozhodnutí odkaz na žádný důkaz ve věci provedený, lze důvodně uzavřít, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů; nejsou-li důkazy obsaženy ani ve správním spise, pak skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech“.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra (dále jen „rozkladová komise“). Rozklad posoudila rozkladová komise.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 17.4.2013 byl žadatel v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informován o zahájení správního řízení o jeho žádosti (§ 44 správního řádu a § 10 odst. 4 zákona o státním občanství). Podle ustanovení § 36 odst. 3 a § 38 odst. 1 správního řádu byl žadatel poučen o možnosti, aby před vydáním rozhodnutí o rozkladu nahlédl do spisu a vyjádřil se k podkladům rozhodnutí i ke způsobu jeho zjištění a případně navrhl jeho doplnění. Tímto usnesením bylo řízení o žádosti přerušeno a žadatel byl vyzván k doplnění žádosti o listiny, které Ministerstvo vnitra výslovně označilo, aby tak získalo relevantní

podklady pro rozhodnutí ve věci, jež jsou nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci (§ 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství). Ministerstvo vnitra v usnesení žadatele upozornilo na institut zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu v případě, že žádost o požadované listiny nedoplní a ani nepožádá o prodloužení lhůty pro jejich doplnění.

Ministr vnitra přezkoumal předložené listiny, jež jsou součástí spisu a konstatoval, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona o státním občanství. Žadatel nepožádal o prominutí podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství, Ministerstvo vnitra ve smyslu ustanovení § 11 odst. 2 a 3 zákona o státním občanství její splnění neprominulo.

Správní uvážení, respektive diskreční pravomoc, je institut, pomocí něhož orgány veřejné správy interpretují a aplikují právní předpisy v oblasti správního práva. Podstatou správního uvážení je tedy možnost orgánů veřejné správy po zvážení všech možných skutečností zvolit jedno z možných řešení, které jim příslušný právní předpis nabízí.

Správní uvážení orgánů veřejné správy se použije v případech, kdy příslušný právní předpis nespojuje na základě určité právní skutečnosti žádný jediný konkrétní následek. Správní uvážení může nastat podle situace, jak v podmínkách a okolnostech jednotlivých právem předvídaných situacích, tak v samotných zákonem stanovených právech a povinnostech vyplývajících z příslušného právního předpisu. Institutu správního uvážení lze použít také při ukládání sankcí za porušení práv a povinností. Správní orgán tak určuje konkrétní způsob řešení určité situace či problému v rámci mezí stanovených příslušným zákonem. Což v daném případě, se ministr vnitra domnívá, že v mezích zákona o státním občanství nastalo.

Správní uvážení nesmí vykazovat známky libovůle správních orgánů při rozhodování ve věci a tím vést k nepodloženým rozhodnutím. Každé správní uvážení probíhá v mezích příslušného právního předpisu na daném úseku státní správy a podle základních zásad činnosti správních orgánů upravených v § 2 správního řádu, zejména zásady legality, tj. povinností správních orgánů postupovat v průběhu řízení vždy v souladu se zákony a jinými právními předpisy. Ministr vnitra dospěl k závěru, že v případě řízení o předmětné žádosti k takovému porušení ze strany Ministerstva vnitra nedošlo.

Žadatel se v rozkladu a v jeho doplňcích odvolává na judikaturu Nejvyššího správního soudu a v rámci použitých citací polemizuje o institutu správního uvážení s dopadem na rozhodování ve věci. V daném případě žadatel splnil podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle zákona o státním občanství. Žadatel prostřednictvím právního zástupce v rámci této polemiky však v rozkladu jednoznačně neuvedl, v čem Ministerstvo vnitra při užití institutu správního uvážení

vedoucí až k libovůli správního orgánu ve správním řízení o žádosti pochybilo, neboli v čem je spatřována namítaná libovůle. V souvislosti s citací z rozsudku Nejvyššího správního soudu pod č.j.: 2 As 31/2005 Sb., lze uvést, že v daném případě námitka týkající se porušení jedné ze základních zásad správního řízení zakotvené v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, tj., aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, je irelevantní. Napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra je rozhodnutím k danému případu zohledňující jeho individuální okolnosti, proto jej nelze zcela aplikovat i na ostatní případy spadající k posouzení v rámci dotčené právní úpravy. K úvaze právního zástupce, že Nejvyšší správní soud svůj výklad k tomuto problému uzavřel konstatováním, že výčet podmínek pro udělení státního občanství není možné považovat za demonstrativní, a že je nelze dále rozšiřovat ani v rámci absolutizace významu slovesa „lze“, ale pouze na základě zákonného zmocnění, ministr vnitra konstatuje, že v daném případě k jejich rozšíření ze strany Ministerstva vnitra nedošlo. Bylo posouzeno, zda jsou zákonem o státním občanství vymezené podmínky splněny či nikoliv, avšak za předpokladu, že jsou základním, nikoliv jediným podkladem pro vydání předmětného rozhodnutí.

IV.

Při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství České republiky se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky. Uvedenou podmínku může, nikoliv musí, Ministerstvo vnitra prominout, na její prominutí však není právní nárok. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumá okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

Na základě výše uvedeného rozhodl ministr vnitra na návrh rozkladové komise rozkladem napadené rozhodnutí zamítnout.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Reina

